

[Ninn-Hansen.]

i den periode. Det tænkte vi i hvert fald på, og det er jo altså også tilfældet. Energiavgiften kan i hvert fald ikke træde i kraft, så længe denne lovgivning eksisterer.

Jeg håber da, at det lovforslag, som skatteministeren måske har liggende, bliver lagt langt nede i en skuffe, så det ikke bliver hentet op. Så er SF jo også fri for at have den sag at tænke på, og man skal jo være god ved sine medmennesker; det hensyn vil vi da gerne tage.

Jeg håber også, at man kan lette erhvervslivet på anden måde, således at byrden ikke bliver så stor, som den ellers kunne blive. Vi indførte her i landet i en særlig valutasituation en diskonto, som i dag må virke meget høj. Det var rigtigt dengang at gennemføre denne betydelige diskontoforhøjelse. Der er i dag fremkommet valutatal, som i hvert fald synes at sige, at der ikke længere er behov for et værn i form af en så høj diskonto. Denne lovgivning må også kunne bevirke, at Nationalbanken og økonomiministeren i fællesskab nu alvorligt kan overveje at sætte rentebyrden ned og dermed lette vejen for erhvervslivet, således at de frigøres for én omkostning, samtidig med at de altså her skal bære andre.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om huslejestoppet, men blot sige, at jeg er venstre taknemlig for, at vi kunne få en lovgivning igennem. Den meddelelse, venstre gav om sagen, bevirkede, at vi også kunne deltage.

Så skal jeg om det politiske beredskab blot sige: jeg tror det er nødvendigt at vi bestiller noget i dette ting. Jeg tror ikke, at det er fornuftigt at vi bestiller noget hele døgnet, så vi altid skal komme hjem sammen med morgenvisen; man kunne godt tilrettelægge arbejdet, så det kunne udføres på andre tider. Men jeg tror heller ikke, det er nok for nogen bare at sige valg hver gang som eneste program. Det siger hr. Thomas Nielsen, og det siger hr. Glistrup, og så kan de jo tage hinanden i hånden med deres tale om valg.

Jeg kan vanskeligt se fornuften i at tro, at valg, hver gang man stod over for en vanskelighed, skulle være den eneste rigtige løsning. Nu har det måske sin særlige forklaring, at hr. Thomas Nielsen absolut ønsker et valg, hver gang han ser sin statsminister samarbejde med det konservative folkeparti. Han har det jo med os næsten som manden i Store Claus og Lille Claus, der ikke kunne tåle at se degne.

Det kan da ikke være rimeligt, at man stillet over for vanskelighederne bare skal sige valg i stedet for at bestille noget. Vi har foretrukket at vælge den vej at deltage, for vi mener, der er brug for det. Jeg tror også, at det, man ønsker rundt omkring i landet, er at få fjernet uroen, selv få lov til at bestille noget og også se, at folketinget bestiller noget.

Jens Møller (KrF):

Sidste fredag skete der som bekendt et sammenbrud i forhandlingerne, der var meget nær på at bringe os ud i en valgsituation.

Det er nok ikke for meget at sige, at kristeligt folkepartis brev til statsministeren var en af hovedårsagerne til, at vi kom i den situation. Det var for os et spørgsmål om noget ganske principielt, der lå bag dette brev. Lige så vel som kristeligt folkeparti er villig til at forhandle og finde frem til fornuftige løsninger, lige så vel må vi stå fast, når vi mener, at der er sager af principiel betydning på spil.

I vores brev til statsministeren skrev vi, at enten måtte man genindsætte paragraffen om sanktioner over for arbejdsnedlæggelser, som havde været inde, men senere blev trukket tilbage efter samtale med LO, eller også måtte man gå ind på et egentligt pris- og indkomststop.

Det er dette sidste, vi har forhandlet om i den uge, der nu er gået. Forhandlingerne har været besværlige. Nogle har måske syntes, at de har været langtrukne, men man må prøve at forstå, hvad det vil sige, når 5 partier skal prøve at enes om noget sådant.

De står jo hver i og for sig i en vanskelig situation. En situation, der måske bedst kan beskrives ved hjælp af et brev, jeg fik for nogen tid siden, et brev, der, hvis vi koger det ned til to ganske korte sætninger, gik ud på: Punkt 1: I må ikke under nogen omstændigheder gøre andet end det, I har sagt hele tiden. Punkt 2: I må endelig sørge for, der bliver et forlig.

Enhver, der kender lidt til forlig, ved, at disse to betingelser ikke samtidig kan opfyldes. Der må files, for at man kan finde frem til noget, som alle kan godkende.

Men her kom vi altså frem til et lovforslag om stop for pris-, husleje- og indkomststigninger. Det var det, vi havde sat som vores betingelse for at gå med ind i det, og derfor kunne vi tilslutte os forliget.

Resultatet var vel, som også andre har sagt, ikke fuldt ud tilfredsstillende for nogen af os.